Написав Рибаков Віктор
Четвер, 11 травня 2017, 04:38

Ламання

Як тільки новий місяць надійде́,
Подія над відповідальна,
Нас віруючих у неділю жде,
Це таїнство Святе - ламання.

Робити це - Христос нам заповів,
І ми слухняні і старанні,
Це робимо не в прощення гріхів,
А в спомин про Його страждання.

І участь в ньому брати з нас ніхто,
В гріховності своїй не гідний,
По Божій Благодаті, нас Христос,
На нього запросив, як рідних.

Підносячи вино і хліб до вуст,
Ми смерть Христову цим звіщаєм,
Що нею, вічне дав життя Ісус,
Собі і людям нагадаєм.

І ми з відвагою повинні підійти,
До символів Христа тілесних,
Бо боязким ніколи не ввійти,
До Нього, в Царствіє Небесне.

Але, супро́ти крові й тіла ми
Святих, Господніх будем винні,
Якщо не розважаючи про них,
Йдемо́, спожити їх негідні.

А це до наслідків веде тяжких -
До осуду, хвороби, смерті,
Тож не торкаймось символів святих,
Якщо не зовсім чисте серце.

Бо Слово Боже нам дає наказ -
Роби собі випробування,
І йду́чи до причастя, кожен раз,
Суворі став собі питання:

Чи дійсно пробуваю я в Христі,
З гори, чи справді народився?
Чи маю несповідані гріхи,
В яких ще Богу не відкрився?

І хто за слу́шного себе тримав,
Хай кається, а не гордує,
Бо грішні всі, і жодного нема,
Хто прощення не потребує.

Причастя недостатньо один раз,
В житті своєму нам прийняти,
Духовна їжа, бо воно для нас,
Щоб час від часу підкріпляти.

Хоч в ньому ми єднаємось з Христом,
Та швидко вже втрачаємо єднання,
Бо ми душа пошкоджена гріхом,
Знов потребуєм каяття й ламання.